

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/81/2025
Identifikačné číslo spisu:	3824202262
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:3824202262.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ U. P., narodeného XX. E. XXXX, K., Š. XXX/XX, 2/ L. P., narodenej X. H. XXXX, K., Š. XXX/XX, oboch zastúpených spoločnosťou LEGAL IURIS - advokátska kancelária s.r.o., Rožňava, Tehelná 11, IČO: 47 242 795, proti žalovanému G. S., narodenému X. G. XXXX, F., X. XXX/XX, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária MHS Legal, s. r. o., Bratislava, Plynárenská 5944/7B, IČO: 36 866 687, o vypratanie bytu, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 19C/28/2024, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 27. mája 2025 sp. zn. 17Co/36/2025, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 27. mája 2025 sp. zn. 17Co/36/2025 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 19C/28/2024-107 zo 16. januára 2025 uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosť Okresným úradom Prievidza, katastrálnym odborom, v obci F., v k. ú. F. evidovanú na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX a to byt č. XX na X. poschodí vo vchode č. XX bytového domu so súpisným č. XXX, postaveného na pozemku reg. „C“ KN parcelného č. XXXX/XXX, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti rozsudku; žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 123 a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na základe výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré v podstatnom rozsahu zhrnul konštatoval, že žalobcovia sa v konaní domáhali ochrany svojho vlastníckeho práva z dôvodu, že žalovaný ani po uplynutí 11 rokov od prevodu vlastníckeho práva, i napriek viacnásobným výzvam byt nevypratál a naďalej ho užíva bez právneho dôvodu. S odkazom na ustanovenie 2 článku VIII kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva bytu, mal predávajúci byt a pivničnú kôpku vypratať najneskôr do 28. februára 2014. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovia akceptovali skutočnosť, že žalovaný zostal

bývať v byte aj po prevode vlastníckeho práva na žalobcov s tým, že bude uhrádzať energie a poplatky spojené s užívaním bytu. V marci roku 2018 písomne vyzvali žalovaného, aby byt v 30-dňovej lehote vypratá a uhradil nedoplatok na službách spojených s užívaním bytu. Žalovaný i napriek jeho vyjadreniu, že nedoplatok zaplatí do 30. apríla 2018, však byt odmietol vypratáť. Žalovaný argumentoval tým, že absolútnou neplatnosťou kúpnej zmluvy z dôvodu, že k prevode vlastníctva na žalobcov nedošlo platne a on užíva byt na základe súhlasu jeho pôvodného vlastníka - syna H. S..

1.2. Súd prvej inštancie posudzujúci namietanú neplatnosť kúpnej zmluvy a to zhody vôle s prejavom na základe výsledkov vykonaného dokazovania výsluchom svedkov nepovažoval uplatnenú námietku za opodstatnenú. Zmluvu o prevode vlastníctva bytu považoval za právny úkon urobený slobodne vážne, určite a zrozumiteľne, a teda nezistil žiadny dôvod neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa nízkej ceny, za ktorú bol byt odkúpený, súd prvej inštancie posudzoval neplatnosť kúpnej zmluvy aj z hľadiska nepomeru zmluvných plnení v súlade s § 39a Občianskeho zákonníka konštatoval, že predmetom zmluvy bol trojizbový byt za kúpnu cenu vo výške 30 000 eur. Predložil listinu o vývoji cien nehnuteľností na bývanie v Slovenskej republike, z ktorej vyplynula v 4. kvartáli roka 2013 cena 1 212 eur/m². V tejto súvislosti žalobcovia namietali, že uvedenú sumu nemožno považovať za neprimeranú, lebo nejde o cenu zodpovedajúcu danej lokalite, pričom predložili vyjadrenia realitnej kancelárie, z ktorého vyplýva, že v 4. kvartáli roka 2013 sa cena trojizbového bytu v F. pohybovala v rozmedzí 500 až 550 eur za m² a cena trojizbových bytov sa v tom čase pohybovala v sumách 35 000 a 40 000 eur. Ceny porovnateľných nehnuteľností v lokalite F. podľa realitnej kancelárie predstavovali 40 % v porovnaní s cenami v 2. kvartáli roka 2024, ktoré boli pri trojizbových bytoch na úrovni 95 000 až 100 000 eur. K uvedenému súd prvej inštancie poznamenal, že rozdiely v cenách nehnuteľností sú výrazné v závislosti od lokality, v ktorom kraji sa nachádzajú, či ide o mesto alebo obec, s akou vybavenosťou, vzdialenosťou od okresného mesta a pod. Priemerné ceny nehnuteľností na bývanie v Trenčianskom kraji boli podľa vývoja cien evidovaného Národnú banku Slovenska v 4. kvartáli roka 2013 druhé najnižšie (642 eur/m²) na Slovensku. Ceny nehnuteľností v ostatných šiestich krajoch teda zdvihli cenu, na ktorú poukazoval žalovaný. Pri posudzovaní primeranosti plnení, súd prvej inštancie vychádzal z vyjadrenia realitnej kancelárie, ktoré zohľadňuje miestne pomery, ponuku a dopyt po obdobných nehnuteľnostiach v danej lokalite v čase predaju bytu. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, preto nepovažoval právny úkon za neplatný z dôvodu, že by medzi majetkovou hodnotou poskytnutou predávajúcemu a hodnotou predmetu prevodu bol hrubý nepomer. V kontexte uvedeného poznamenal, že bolo potrebné prihliadnuť aj k tomu, že výsledná cena je výsledkom kontraktáčného procesu, v ktorom môžu byť zohľadňované špecifické okolnosti, za ktorých je zmluva uzatváraná napr. skutočnosť, že žalovaný zostane v byte bývať aj po prevode vlastníckeho práva, jednorazové a okamžité vyplatenie kúpnej ceny. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy bol žalovaný podnikateľom a podľa jeho vlastných tvrdení so značným imanom, ktorý pri výkone podnikania bezpochyby uzatváral rôzne druhy zmlúv. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie nemal žiadne pochybnosti o jeho rozumovej vyspelosti, dostatočnej skúsenosti, schopnosti primeraného vyhodnotenia rozličných situácií, rovnako tak o jeho plnej spôsobilosti na právne úkony. Na základe uvedeného teda konštatoval, že nevzhliadol žiaden dôvod neplatnosti právneho úkonu v § 39a Občianskeho zákonníka. Navyše súd prvej inštancie dodal, že žalovaný, resp. jeho syn H.Á. S. bol oprávnený od zmluvy odstúpiť v zmysle § 49 Občianskeho zákonníka, ak mal za to, že zmluva bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, pričom uvedené právo nevyužili. Ak by došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, zmluva by sa od počiatku zrušila a k súdnemu sporu nemuselo dôjsť. Zo správania žalovaného je zrejmé, že bol stotožnený so skutočnosťou, že byt bol prevedený na žalobcov. Vzniknutej situácii sa „prispôbil“ tak, že zostal bývať v byte a poplatky spojené s užívaním bytu nechal platiť žalobcov ako vlastníkov bytov. Žalovaným tvrdenú pôžičku v sume 30 000 eur žalobcom dosiaľ nevrátil. Rovnako zo správania pôvodného vlastníka - H. S., nemožno konštatovať, že by sa prevod bytu realizoval proti jeho vôli, nepodnikol žiadne právne úkony k navráteniu bytu dokonca na vrátenie bytu žalobcov 11 rokov ani nevyzval. Tvrdenia žalovaného, že žalobcovi 1/ odovzdal motorové vozidlo zn. Mercedes ako ďalší záloh pôžičke popri byte, resp. na vyrovnanie prípadných nedohodnutých úrokov zostali nepreukázané. Z lustrácie v evidencii motorových vozidiel vyplynulo, že vozidlo bolo prevedené na žalobcu 1/, resp. jeho firmu dňa 30. októbra 2013. Tvrdenia týkajúce sa dôvodu prevodu vlastníckeho práva k vozidlu zostali spornými, pričom nemali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Súdu prvej inštancie sa však

javilo málo pravdepodobné, že by dlžník zabezpečil svoj záväzok v sume 30 000 eur motorovým vozidlom, ktoré malo podľa žalovaného v tom čase hodnotu 20 000 až 30 000 eur, ak tomu ešte aj trojizbovým bytom, ktorého hodnota podľa žalovaného výrazne presahovala výšku. Na záver súd prvej inštancie poznamenal, že zmluva o prevode vlastníctva bytu svojím obsahom alebo účelom neodporuje žiadnemu zákonu, ani ho neobchádza. Z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by sa priechla dobrým mravom, čo nebolo ani tvrdené. Na základe uvedeného preto nebol vzhliadnutý ani žiadny dôvod jej neplatnosti ani v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. V kontexte uvedeného poznamenal, že v súkromnom práve platí zásada pacta sunt servanda, ktorá znamená, že zmluvy sa majú dodržiavať, ktorá sa prejavuje tým, že ak sa strana zmluvne zaviazala k určitej povinnosti musí túto povinnosť aj splniť. Z tejto zásady zároveň vyplýva priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá. V konaní žalovaný nepreukázal, že by zmluvu o prevode vlastníctva bytu neuzavrel slobodne, vážne, prípadne, že by obsah dohody bol neurčitý a nezrozumiteľný. Podpisom potvrdil, že ju uzatvorili na základe slobodnej vôle, že si ju prečítal, jej obsahu porozumel a na znak súhlasu ju bez akýchkoľvek výhrad podpísal. Žalovaný nepreukázal, že by ho žalobcovia akýmkoľvek spôsobom nútili predmetnú zmluvu podpísať. Zo žiadnych dôkazov ani zmluvných ustanovení nie je možné vyvodiť, že zmluva je neplatná a súd ju považuje za platný právny úkon. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že došlo k platnému prevodu vlastníckeho práva k bytu na žalobcov a žalovaný užíva byt bez právneho dôvodu. Na jeho vypratanie uložil žalovanému lehotu 1 mesiaca s prihliadnutím na jeho vek a zdravotný stav. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanoveniami § 262 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 27. mája 2025 sp. zn. 17Co/36/2025 odmietol odvolanie žalovaného; žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že pri skúmaní podmienok odvolacieho konania dospel k záveru, že odvolanie bolo podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Z obsahu spisu vyplýva, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol právnomu zástupcovi žalovaného doručený dňa 7. februára 2025 t. j. nasledujúcim dňom 8. februára 2025 začala žalovanému plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolania a posledným dňom na podanie odvolania bol deň 24. februára 2025. Žalovaný podal odvolanie elektronicky dňa 25. februára 2025 t. j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP). Na základe uvedeného preto odvolanie žalovaného odmietol v súlade s § 386 ods. 1 písm. a) CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP, takže mu uložil žalovanému, ktorý oneskoreným podaním odvolania zaviniť zastavenie odvolacieho konania zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietal procesný postup odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie ako oneskorene podané. Argumentoval tým, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nebol doručovaný zákonným spôsobom právnomu zástupcovi žalovaného do vlastných rúk, a preto jeho doručenie v rozpore so zákonom nespôsobuje začatie plynutia lehoty na podanie odvolania. V tejto súvislosti poznamenal, že v elektronickom súdnom spise je založená doručka potvrdzujúca doručenie rozsudku právnomu zástupcovi žalovaného dňa 7. februára 2025, z ktorej je zrejmé, že rozsudok nebol doručovaný do vlastných rúk a dokonca sa nedoručoval ani s fikciou doručenia. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol doručovaný ako úradný list doporučené s doručenkou. Z dátumu odoslania vyplýva deň 6. februára 2025 a dátum doručenia 7. februára 2025. Dokument bol doručovaný do elektronickej schránky obidvoch právnych zástupcov spôsobom odporujúcim zákonu. Bol považovaný za doručený v zmysle § 32 ods. 5 písm. b) bodu 2 zákona e-Governmente a to v deň bezprostredne nasledujúci po uložení elektronickej úradnej správy. Uvedené vyplýva z času uvedeného na doručke. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 23/1994, R 4/002 a rozhodnutie napr. sp. zn. 3Cdo/105/2019, 8Cdo/156/2019, 7Cdo/72/2025 6Cdo/163/2018, 2Cdo/195/2018, 5Cdo/12/2018. Taktiež uviedol, že v elektronickom súdnom spise sa navyše nachádza ďalšia doručka preukazujúca o doručení rozsudku

právnemu zástupcovi žalovaného a to dňa 27. februára 2025, ktorý rozsudok bol doručený až po podaní odvolania žalovaným, ktorý žalovaný podal dňa 25. februára 2025. S odkazom na ustanovenia § 223 ods. 1 CSP, § 32 ods. 5 písm. b) § 30 ods. 6, § 29 ods. 2 a 3 zákona o e-Governmente dovolateľ ustálil, že nesprávnym doručením rozsudku nezačala plynúť lehota na podanie odvolania, preto odvolací súd nesprávne skonštatoval, že odvolanie bolo podané po lehote. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu sa nestotožnili s uplatnenými dôvodmi. Konštatovali, že rozsudok súdu prvej inštancie bol doručený zákonným spôsobom dňom 8. februára 2025, kedy začala plynúť 15-dňová lehota na podanie odvolania, ktorá márne uplynula dňa 24. februára 2025. Navrhli dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na

verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

14. Pojem procesný postup bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

15. Podľa § 223 ods. 1 CSP rozsudok súd doručuje stranám do vlastných rúk.

16. Podľa § 111 ods. 1 CSP do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len "doručenka"); údaje v doručke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Doručka je verejnou listinou.

17. Doručovanie súdnych rozhodnutí je dôležitým procesným úkonom súdu, ktorý umožňuje subjektom konania oboznámiť sa so stavom a priebehom konania, ako aj s procesnými právami a povinnosťami, ktoré im priznáva zákon. Keďže meritórne rozhodnutie súdu je výsledkom, ku ktorému celé konanie smeruje, uvedené ustanovenie upravuje povinnosť súdu doručiť rozsudok do vlastných rúk. Len riadne a zákonom predpísané doručenie rozhodnutia má za následok začatie plynutia lehoty na podanie opravného prostriedku. V opačnom prípade doručenie rozsudku nemá účinky riadneho doručenia a to ani v prípade, ak sa doručovaný rozsudok dostal do dispozičnej sféry, ktorému bol určený (m. m. R 19/1968). Lehota na podanie odvolania začína plynúť až po naplnení podmienky riadneho doručenia.

18. Ustanovenie § 111 ods. 1 CSP priznáva doručke status verejnej listiny, v dôsledku čoho sa údaje v nej obsiahnuté považujú za pravdivé, ak nebol preukázaný opak. Už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že doručka je verejnou listinou len vtedy, ak obsahuje všetky náležitosti vyžadované právnymi predpismi. V takomto prípade potom každý, kto namieta správnosť týchto údajov znáša bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, že tieto údaje sú nepravdivé. Za predpokladu, že doručka právnymi predpismi vyžadované náležitosti nemá, nemôže mať povahu verejnej listiny a dôkazné bremeno zaťažuje orgán, ktorý doručenie vykonal, a ktorý v prípade pochybností musí preukázať spôsob doručenia a správnosť údajov uvedených na doručke (viď napr. rozhodnutia 4Cdo/240/2010 a 6Cdo/44/2016, pričom uvedené závery sú naďalej aplikovateľné aj za účinnosti CSP; uznesenie najvyššieho súdu z 29. októbra 2018 sp. zn. 5Cdo/65/2018).

19. Z uznesenia najvyššieho súdu zo 7. septembra 2010 sp. zn. 5Cdo/179/2010 vyplýva, že „Právna úprava doručovania plne rešpektuje záujmy účastníkov konania a nevyhnutnosť ich úplného a účinného informovania prostredníctvom tohto procesnoprávného úkonu. Ak nebola písomnosť doručená správne,

podľa predpisov upravujúcich tento úkon, má to priamo za následok vadnosť, nezákonnosť doručenia, s ktorou vadou sú spojené závažné procesnoprávne účinky; ak došlo k vadnému doručeniu rozhodnutia alebo ho súd vôbec opomenul doručiť, nemôže rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť“.

20. Z okolností preskúmvanej veci je nesporné, že súd prvej inštancie rozsudok vo veci samej nedoručoval v súlade s § 223 ods. 1 CSP teda do vlastných rúk, ale len doporučené (doručenky v spise na č. l. 107). Následne po podaní odvolania žalovaným, súd prvej inštancie opätovne doručoval rozsudok s vysvetlením pre sporové strany o nesprávnom predchádzajúcom jeho doručovaní (v spise na č. l. 115).

21. Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že už v prijatých judikátoch R 23/1994, R 4/2003, ako aj v rozhodnutiach napr. sp. zn. 1Cdo/41/2000, 2Cdo/119/2004, 3Cdo/108/2004, 3Cdo/231/2008, 4Cdo/20/2001, 5Cdo/434/2012, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/142/2013, 3Cdo/98/2015 vydaných do 30. júna 2016, považoval za prípad odňatia možnosti konať pred súdom postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (odmietol podanie, konanie zastavil alebo odmietol odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané.

22. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že z procesného postupu odvolacieho súdu zistil existenciu vady zmätočnosti, ktorá predstavuje porušenie procesných práv žalovaného v intenzite znamenajúcej porušenie práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP je teda nielen procesne prípustný, ale aj dôvodný.

23. Na základe uvedených dôvodov preto dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

24. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalovaného (§ 455 CSP).

25. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí (§ 453 ods. 1 CSP).

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.